

Отъ лѣва страна, до разгорения огънь двама цигани дѣлкаха дървени лъжици, до тѣхъ една млада циганка отсѣваше въ малко коритце брашно, а една стара циганка гледаше въ едно пълно джезве сложено върху жаравата.

Отъ дѣсна страна полулежаха подпрѣни на лакътъ единъ младъ и единъ старъ циганинъ съ рѣдка бѣла брада, а предъ тѣхъ се боричкаха две циганчета — дрипави, та почти голи.

— Добъръ вечерь! — се обадихъ азъ.

— Далъ Богъ добро! — отвърна стариятъ циганинъ, като се надигна и седна. — По какво сте тръгнали?

— Отивахме си въ града, чичо, пъкъ закъснѣхме. — Въ това време най-дьяволитиятъ отъ нашата дружина проточи вратъ къмъ ухото ми и насмѣшливо ми прошепна: — Ако го бѣше срещналъ въ града, главата му щѣше да строшишъ съ камъни, а пъкъ сега му викашъ „чичо“! Другиятъ се надува да се изсмѣе, а азъ станахъ още по-себриозенъ.

Ний се огѣвахме отъ гладъ, а нито единъ отъ насъ не намѣри смѣлость да поиска хлѣбъ. Че нали сж мръсни, нечисти... нали сж просяци? Но най-смѣ-

лиятъ отъ насъ се престраши и каза:

— Абе, чичо, ний си свършихме храната, пъкъ градътъ е още далечъ. Ще ни дадешъ ли малко хлѣбъ? Пари имаме, ще ти платимъ.

Стариятъ циганинъ поглади брада, помисли малко и се обърна къмъ младата циганка, на която каза нѣщо по цигански. Тя чевръсто скочи, изгледа ни и влѣзе въ колибата. Подиръ малко излѣзе и подаде на стареца половинъ бѣла погача, печена въ жарата и остъргана околорѣстъ.

Той я раздѣли на три равни части и всѣкому подаде по една. Ние се нахвърляхме лакомо върху нашитѣ топли дѣлове.

— Стига ли? — рече циганинътъ, като погледна всѣкиго отъ насъ по отдѣлно.

— Стига, чичо, благодаримъ!

Не само че никой не се срамѣше вече да го нарича чичо, но бѣхме готови да го обявимъ за нашъ близъкъ роднина.

— „Стига ли? Стига ли? Стига ли?“ — звучеше безспирно въ ушитѣ ми. Тия думи бѣха толкова добри, толкова благи... въ тѣхъ усѣтихъ истинска бащина грижа.

Но той не се задоволи съ това, а още веднажъ извика